

- opis -

Nadl. 23.08.21

LEWKÓW • KOCHANOWSKI

SPÓŁKA PARTNERSKA

KANCELARIA ADWOKATÓW I RADCÓW PRAWNYCH

UL. OGRODOWA 31 LOK. 144, 00-893 WARSZAWA, TEL. 22 622 0322

E-MAIL: KANCELARIA@LKSP.PL

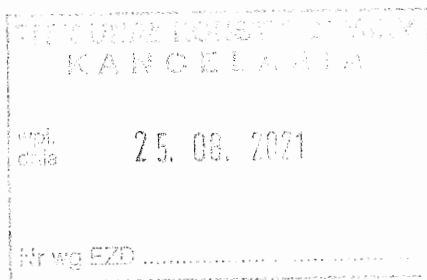
WWW.LKSP.PL

Warszawa, dnia 20 sierpnia 2021 roku

Trybunał Konstytucyjny
Aleja Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący:

M M

reprezentowany przez: adwokata Katarzynę Woźniak - Godlewską z Kancelarii Lewków, Kochanowski sp. p. Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych z siedzibą w Warszawie (00-893) ul. Ogrodowa 31 lok. 144, nr wpisu 3520

Uczestnicy:

Sejm RP
Prokurator Generalny

Skarga konstytucyjna

Działając w imieniu skarżącego M M na podstawie udzielonego mi pełnomocnictwa, w trybie art. 79 ustęp 1 w związku z art. 188 punkt 5 Konstytucji RP, **wnoszę skargę konstytucyjną** przeciwko art. 116 § 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, ze zm.; dalej: Ordynacja podatkowa) w związku z art. 17 ustęp 5 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. 1992 Nr 21 poz. 86, t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 1406, dalej: ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych) na podstawie których Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z kwietnia 2021 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt: orzekł ostatecznie o prawach i wolnościach skarżącego.

Oświadczam, że wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z kwietnia 2021 roku sygnatura akt: został doręczony skarżącemu w dniu 24 maja 2021 roku.

Wskazuje, że w wyniku zastosowania zaskarżonego przepisu naruszone zostało konstytucyjne prawa skarżącego, określone w art. 64 ustęp 1, 2 i 3 Konstytucji RP w związku z art. 31 ustęp 3 Konstytucji RP, albowiem przepisy art. 17 ustęp 5 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych w związku z art. art. 116 § 1 i 2 ustawy Ordynacja podatkowa ustanawiają odpowiedzialność osoby trzeciej – członka zarządu za podatek dochodowy od osób prawnych od dochodu, który został przez podatnika wypracowany w czasie, gdy członek zarządu nie pełnił jeszcze funkcji w zarządzie spółki.

NUMER WPISU W KRAJOWYM REJESTRZE SĄDOWYM: 0000127091

RACHUNEK BANKOWY: 85 1500 1126 1211 2006 9679 0000

NIP: 526-26-46-332

którego spółka utraciło prawo do zwolnienia był osiągany przez spółkę w latach 2005 – 2010, a zatem w czasie, kiedy skarżący nie pełnił funkcji w zarządzie spółki:

- Skarżący został powołany do Zarządu spółki L sp. z o.o. w dniu listopada 2010 roku.
2. Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w B decyzją z dnia 5 marca 2020 roku utrzymał w mocy decyzję Naczelnika Urzędu Skarbowego w S z listopada 2019 roku orzekającą o subsydiarnej odpowiedzialności podatkowej M M jako członka zarządu za zaległość podatkowa L sp. z o.o. w likwidacji z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych za 2013 rok w wysokości złotych, za odsetki za zwłokę od tej zaległości w wysokości złotych i odsetki od niezapłaconej w terminie zaliczki na podatek dochodowy od osób prawnych za grudzień 2013 roku w kwocie złotych.
 3. Wojewódzki Sąd Administracyjny w B wyrokiem z października 2020 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt: oddalił skargę. W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, że obowiązek zapłaty podatku dochodowego od osób prawnych za cały okres korzystania przez spółkę ze zwolnienia na działalność w specjalnej strefie ekonomicznej powstał w czasie pełnienia przez skarżącego obowiązków członka zarządu (mimo, iż dotyczy on dochodu który spółka osiągnęła w czasie, kiedy skarżący nie piastował żaden funkcji w spółce).
 4. Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z kwietnia 2021 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt: oddalił skargę kasacyjną M M . Wyrok wraz z uzasadnieniem został skarżącemu doręczony 24 maja 2021 roku.

II. Ostateczne rozstrzygnięcie

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z kwietnia 2021 roku wydany w sprawie o sygnaturze akt: oddalający skargę kasacyjną M M stanowi ostateczne rozstrzygnięcie w sprawie skarżącego. Od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego nie przysługuje żaden środek odwoławczy.

Tym samym wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego stanowi w niniejszej sprawie „ostateczne rozstrzygnięcie” w rozumieniu art. 46 ustęp 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym.

III. Treść zaskarżonych przepisów

Na mocy art. 116 § 1 ustawy Ordynacja Podatkowa za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji, prostej spółki akcyjnej, prostej spółki akcyjnej w organizacji, spółki akcyjnej lub spółki akcyjnej w organizacji odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu:

1) nie wykazał, że:

- a) we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym czasie zostało otwarte postępowanie restrukturyzacyjne w rozumieniu ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U. z 2020 r. poz. 814) albo zatwierdzono układ w postępowaniu o zatwierdzenie układu, o którym mowa w ustawie z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne, albo
- b) niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jego winy;

2) nie wskazuje mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części.

Zgodnie z § 2 odpowiedzialność członków zarządu obejmuje zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał w czasie pełnienia przez nich obowiązków członka zarządu, oraz zaległości wymienione w art. 52 oraz art. 52a powstałe w czasie pełnienia obowiązków członka zarządu.

Z kolei zgodnie z art. 17 ustęp 5 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych stanowi, że w razie cofnięcia zezwolenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 34, lub uchylecia decyzji o wsparciu, o której mowa w ust. 1 pkt 34a, podatnik traci prawo do zwolnienia i jest obowiązany do zapłaty podatku na zasadach określonych w ust. 6.

Nie ulega wątpliwości, że zaskarżone przepisy posiadają moc obowiązującą.

IV. Naruszenie konstytucyjnych praw skarżącego

Przepisy prawne stanowiące podstawę wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z kwietnia 2021 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt: , tj. art. 116 § 1 i 2 ustawy Ordynacja Podatkowa w związku z art. 17 ustęp 5 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych naruszają konstytucyjne prawa skarżącego określone w art. 64 ustęp 1, ustęp 2 i ustęp 3 Konstytucji w zw. z art. 31 ustęp 3 Konstytucji tj. prawo do ochrony praw majątkowych oraz prawo do równej ich ochrony w kontekście klauzuli limitacyjnej.

Odpowiedzialność członków zarządu za zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w tym zaległości podatkowe ma oczywiste reperkusje w sferze majątkowej. Jej ustanowienie i wdrożenie niewątpliwie prowadzi do pokrycia zaległości spółki i innych należności publicznoprawnych kosztem majątku osoby trzeciej. Jest więc oczywiste, że w takiej sytuacji dochodzi do ograniczenia prawa własności i innych praw majątkowych członków zarządu. To ograniczenie nie może jednak prowadzić do naruszenia istoty prawa własności. Art. 64 Konstytucji statuując zasadę ochrony własności i innych praw majątkowych, pozostaje w związku z ust. 3, zgodnie z którym własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona **istoty** prawa własności.

Artykuł 64 Konstytucji obejmuje ochroną konstytucyjną prawo do własności, prawo do innych praw majątkowych oraz prawo dziedziczenia. Prawa te wpisują się w realizację zasad ustrojowych z art. 20 i 21 Konstytucji, w świetle których własność prywatna jest jednym z elementów społecznej gospodarki rynkowej oraz podlega ochronie ze strony państwa. W orzecznictwie przyjmuje się, że prawo własności to konstytucyjnie gwarantowana wolność nabywania mienia, jego zachowania oraz dysponowania nim (zob. np. wyroki TK – P 4/99, K 33/00, K 51/05, K 7/07).

Zgodnie z art. 64 ustęp 2 Konstytucji na ustawodawcy zwykłym spoczywa **nie tylko obowiązek pozytywny ustanowienia przepisów i procedur udzielających ochrony prawom majątkowym, ale także obowiązek negatywny powstrzymywania się od przyjmowania regulacji, które owe prawa mogłyby pozbawić ochrony prawnej lub też ochronę tę ograniczyć.**

Wynikający zaś z art. 31 ustęp 3 Konstytucji wzorzec proporcjonalności winien powstrzymać ustawodawcę od nadmiernego i nieuzasadnionego wkraczania w prawa wynikające z art. 64 ustęp 1, 2 i 3 Konstytucji.

Ustanawianie przepisów będących postulowanym przedmiotem kontroli w przedmiotowej sprawie, tj. art. 116 § 1 i 2 ustawy Ordynacja Podatkowa w związku z art. 17 ustęp 5 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, w ocenie skarżącego doprowadziło do naruszenia art. 64 ustęp 1, 2 i 3 w związku z 31 ustęp 3 Konstytucji, albowiem ustawodawca pominął zaporę wynikającą z treści art. 31 ustęp 3 i art. 64 ustęp 2 Konstytucji i tym samym w sposób zupełnie nieuzasadniony (nieproporcjonalny) wkroczył w zagwarantowaną konstytucyjnie ochronę praw majątkowych osób fizycznych potencjalnie odpowiedzialnych za zobowiązania osoby prawnej.

W myśl art. 31 ustęp 3 Konstytucji ustawodawca każdorazowo zobowiązany jest do zbadania po pierwsze rzeczywistej potrzeby ingerencji w prawa i wolności oraz do adekwatnego doboru środków do osiągnięcia oczekiwanego rezultatu. Regulacje będące przedmiotem niniejszej skargi są zaprzeczeniem powyższego. Przepisy te rażąco naruszają istotę praw wynikających z art. 64 ustęp 1, 2 i 3 Konstytucji. Już sama możliwość ponoszenia odpowiedzialności za podatek przez osobę nie będącą członkiem zarządu w czasie, gdy spółka wypracowywała dochód, od którego jest należny ów podatek, a tym samym potencjalna odpowiedzialność za takie zobowiązania godzi w ochronę praw majątkowych w kontekście jednej z podstawowych dla systemu praw i wolności zasad – zasadę proporcjonalności.

Otóż, jak podnosi się w doktrynie, proporcjonalność rozpoczyna swoje działanie znacznie wcześniej, nie na etapie oceny skumulowanych ingerencji cząstkowych, ale już na etapie niejako elementarnych pytań - dlaczego ingerencja w prawa i wolności jest potrzebna, jakie racje

usprawiedliwiają dobór proponowanych środków, wreszcie, czy między sprecyzowaną koniecznością ingerencji, a naruszonymi dobrami nie zachodzi nadmierny rozdzźwięk.

Z treści 116 § 1 i 2 ustawy Ordynacja Podatkowa i art. 17 ustęp 5 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ale również w świetle ich systemowej wykładni, dotyczącej szeroko rozumianej pomocniczej odpowiedzialności członków zarządu spółki kapitałowej za jej zobowiązania w przypadku jej niewypłacalności, skarżący nie może wywieść potrzeby ingerencji w jego konstytucyjne uprawnienia wynikające z art. 64 ustęp 1, 2 i 3 Konstytucji, nie może również znaleźć usprawiedliwienia dla niesprawiedliwości i nieproporcjonalności takiej regulacji.

Regulacja ustawowa ustanawiająca wtórną odpowiedzialność musi być na tyle doniosła, aby uzasadniała wkroczenie w sferę prawa własności osoby trzeciej – samo jej istnienie nie może czynić nikogo odpowiedzialnym. Wyżej wskazanego uzasadnienia ustanowienia odpowiedzialności za inne podmioty – w przedmiotowej sprawie, za spółkę – można by poszukiwać w wartości / wartościach, które system prawny chcą tym ustanowieniem chronić jednak z zastrzeżeniem, że uzasadnienie takie musi mieć swoje granice.

Regulacja ustawowa pozwalająca na poszukiwanie kolejnych dłużników aż do osiągnięcia zaspokojenia należności publicznoprawnej, nie może być zasadą systemu podatkowego, gdyż wypacza konstytucyjne prawo, o którym mowa w art. 64 ustęp 1, 2 i 3 Konstytucji, którego idea jest m.in. powstrzymywania się od przyjmowania regulacji, które owe prawa mogłyby pozbawić ochrony prawnej lub też ochronę tę ograniczać.

Należy zgodzić się zatem z Jarosławem Olesiakiem, że w myśl art. 64 ustęp 1, 2 i 3 w zw. z art. 31 ustęp 3 Konstytucji ustawodawca nie jest władny arbitralnie, w sposób zupełnie nieuzasadniony rozkładać ciężar zaległości podatkowych na nowe podmioty, aż do skutku (por. J. Olesiak, Odpowiedzialność członków zarządu spółek kapitałowych za ich zaległości podatkowe jako ciężar publiczny w świetle zasady proporcjonalności z art. 31 ustęp 3 Konstytucji RP).

Podsumowując wskazać należy, że nałożenie na skarżącego obowiązku zapłaty podatku dochodowego od dochodu wypracowanego przez spółkę w latach 2005 – 2010 tj. w czasie, kiedy skarżący nie pełnił żadnej funkcji w zarządzie spółki, ani w ogóle nie był ze spółką w żaden sposób związany, stanowi formę nieuzasadnionej ingerencji w jego sferę własności i innych praw majątkowych. Nałożenie obowiązku świadczeń podatkowych oznacza w przypadku skarżącego nieuzasadnioną ingerencję w prawo dysponowania środkami pieniężnymi należącymi do majątku skarżącego obciążonego tym obowiązkiem, a niewątpliwie prowadzi do umniejszenia substancji tego majątku. Realizacja tego obowiązku podatkowego łączy się więc nieuchronnie z ingerencją w prawa majątkowe. W ocenie skarżącego subsydiarna odpowiedzialność osoby trzeciej za zobowiązania, o której mowa w 116 § 1 i 2 ustawy Ordynacja Podatkowa w związku z art. 17 ustęp 5 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, w myśl konstytucyjnych praw i wolności, o których mowa w art. 64 Konstytucji, nie może być skierowana wobec osoby która ani faktycznie nie pełniła obowiązków członka zarządu spółki, ani też nie miała możliwości pełnienia takich obowiązków w okresie, w którym zaległości spółki powstały.

O ile generalnie regulacje prawne dotyczące obowiązków podatkowych mają podstawę konstytucyjną, to w sprawie skarżącego mamy do czynienia z odpowiedzialnością subsydiarną za zobowiązania podatkowe tj. za dochód wypracowany w okresie, kiedy skarżący nie pełnił funkcji w zarządzie spółki, a w związku z tym, ustanowienie takiego obowiązku godzi w jego konstytucyjne wolności i prawa, stanowiąc niedopuszczalne ograniczenie przysługujących skarżącemu praw i wolności konstytucyjnych, w tym prawa własności lub innych praw majątkowych. Przepisy regulujące problematykę danin publicznych nie mogą kształtować

obowiązku podatkowego w taki sposób, że w przypadku odpowiedzialności subsydiarnej osoby trzeciej odpowiadają za zobowiązanie, którego źródło pochodzi z okresu, kiedy osoba trzecia nie była w żaden sposób związana ze spółką, nie miała wpływu na wypracowany dochód i nie czerpała z tego dochodu żadnych korzyści. Tak skonstruowane normy prawne sprowadzają się w istocie do odpowiedzialności skarżącego za działania innych osób, które prowadziły, zarządzały spółką w okresie, w którym był wypracowany dochód tj. w latach 2005 – 2010.

Ustanowienie odpowiedzialności skarżącego za podatek dochodowy od dochodu, którego wypracowanie w żaden sposób nie zależało od zachowania skarżącego, ani z którego skarżący w żaden sposób nie korzystał godzi w zasadę proporcjonalności ograniczeń praw majątkowych.

Ciężar publiczny każdej z kategorii osób trzecich może być ustanowiony tylko wtedy, gdy jest to konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Zatem sytuacja konkretnego członka zarządu związana z koniecznością ponoszenia odpowiedzialności w myśl przepisów ustawy, musi być zgodna z zasadą konieczności, adekwatności i proporcjonalności sensu stricto.

Wskazać należy, że naruszenie praw skarżącego dotyczyło bezpośrednio skarżącego, trwa w chwili wnoszenia skargi konstytucyjnej oraz wiąże się z zastosowaniem zaskarżonych przepisów, a nie innych norm prawnych.

Na uzasadnienie stanowiska w tym zakresie wnoszę o przeprowadzenie dowodu z akt postępowania zakończonym wydaniem ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie skarżącego tj. akt sprawy toczącej się przed Naczelnym Sądem Administracyjnym sygnatura akt: .

V. Uzasadnienie zarzutów niezgodności z Konstytucją RP

W ocenie skarżącego art. 116 § 1 i 2 ustawy Ordynacja Podatkowa w związku z art. 17 ustęp 5 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych w zakresie w jakim ustanawia subsydiarną odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe tj. za dochód wypracowany w okresie, kiedy skarżący nie pełnił funkcji w zarządzie spółki pozostają niezgodne z art. 64 ustęp 1, 2 i 3 w zw. z art. 31 ustęp 3 Konstytucji.

Jak wskazano powyżej odpowiedzialność za inne podmioty musi mieć z jednej strony oparcie w wartości, którą system prawny chce chronić kosztem nałożenia ciężaru publicznego na osoby spoza stosunku zobowiązania podatkowego, z drugiej zaś bez względu na problemy efektywności fiskalnej źródeł podatkowych musi mieć swoje granice. Poniesienie ciężaru zapłaty cudzych podatków jest bowiem ze swej istoty zaburzeniem fundamentalnego założenia, że każdy ponosi odpowiedzialność za siebie i następstwa majątkowe swojego postępowania. Taki ciężar nie może być wprowadzany zawsze względem każdego podatnika i bez ograniczenia.

W przypadku osób trzecich orzecznictwo i doktryna próbowały wskazywać motywy jakimi ustawodawca kieruje się przy ustanawianiu odpowiedzialności osób trzecich. W wyroku z dnia 3 grudnia 1998 roku Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że „Instytucja odpowiedzialności podatkowej osób trzecich wykorzystywana była i jest pod rządami ustawy ordynacja podatkowa w sytuacjach, gdy zabraknie podatnika, gdy podatnik nie wykonuje ciężącego na nim zobowiązania we właściwy sposób i we właściwym terminie, a także gdy majątek podatnika w wyniku wszczętej egzekucji okazuje się być niewystarczającym. Uzasadnieniem odpowiedzialności

osób trzecich za zobowiązania podatkowe jest ekonomiczny ich związek z podatnikiem przejawiający się uzyskiwaniem przez osobę trzecią korzyści z dochodu, czy majątku podatnika.”

Związek ten umożliwiający ustanowienie odpowiedzialności musi być doniosły na tyle aby uzasadniał wkroczenie w sferę prawa własności osoby trzeciej. Samo jego istnienie nie może czynić nikogo odpowiedzialnym. W art. 31 ustęp 3 Konstytucji ustrojodawca ustanawiając przesłanki ograniczenia wolności i praw konstytucyjnych odwołuje się do ograniczeń koniecznych w demokratycznym państwie.

O ile zgodzić się trzeba z tym, że pomiędzy spółką, a członkiem zarządu tej spółki istnieje relacja uzasadniająca ustanowienie odpowiedzialności co do zasady za zobowiązania spółki, to jednak nie adekwatne jest już ustanawianie tej odpowiedzialności w sytuacji, w której członek zarządu nie miał żadnego wpływu na powstanie tych zobowiązań, gdyż w dacie, kiedy ziszczały się zdarzenia będące źródłem zobowiązania nie piastował żadnej funkcji w zarządzie. Powyższe w jednoznaczny sposób wskazuje, że omawiane wyżej regulacje art. 116 § 1 i 2 ustawy Ordynacja Podatkowa w związku z art. 17 ustęp 5 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych w zakresie w jakim ustanawiają subsydiarną odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe - za podatek dochodowy od dochodu wypracowanego w okresie, kiedy skarżący nie pełnił funkcji w zarządzie spółki są niezgodne z art. 64 ustęp 1, 2 i 3 w zw. z art. 31 ustęp 3 Konstytucji.

Odpowiedzialność osoby trzeciej nie może być bowiem skierowana wobec takiej osoby, która ani faktycznie nie pełniła obowiązków członka zarządu spółki, ani też nie miała możliwości pełnienia takich obowiązków w okresie, w którym spółka wypracowywała dochód, od którego powstał obowiązek zapłaty podatku dochodowego.

Dodatkowo sytuacja skarżącego oceniona przez pryzmat art. 31 ustęp 3 Konstytucji prowadzi do konkluzji, że odpowiedzialność za zobowiązania spółki dotyczące podatku za lata 2005 – 2010, kiedy skarżący nie pełnił funkcji w zarządzie i nie był ze spółką w żaden sposób związany jest nieproporcjonalne, wykraczające poza klauzulę limitacyjną regulowaną tym przepisem.

W decyzji z _____ maja 2016 roku określającej wymiar podatku Naczelnik Urzędu Skarbowego w S _____ wyraźnie wskazał, że opodatkowaniu podlega suma dochodów osiągniętych w poszczególnych okresach rozliczeniowych, przypadających na działalność strefową, bez uwzględnienia straty z tej działalności, oraz że „powyższe oznacza, że ustawodawca wprowadził swego rodzaju odroczenie terminu płatności podatku do momentu cofnięcia zezwolenia.” Z uwagi na powyższe uznać należy, że odpowiedzialność za to zobowiązanie, które powstało w okresie 2005-2010, a którego płatność została jedynie odroczone winni ponosić członkowie zarządu spółki pełniący funkcję w latach 2005 – 2010, a przerzucenie tej odpowiedzialności na późniejszych członków zarządu narusza art. 64 ustęp 1, 2 i 3 w zw. z art. 31 ust 3 Konstytucji.

W związku z powyższym, w ocenie skarżącego art. 17 ustęp 5 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych w związku z art. 116 Ordynacji podatkowej w zakresie w jakim przewidują, że członek zarządu odpowiada subsydiarnie za spółkę za podatek dochodowy od osób prawnych od dochodu wypracowanego w okresie, kiedy nie pełnił funkcji członka zarządu narusza art. 64 ustęp 1, 2 i 3 w zw. z art. 31 ust 3 Konstytucji.

Wskazane przepisy ustanawiają bowiem odpowiedzialność skarżącego za zaległości podatkowe objęte decyzją za która odpowiedzialność ponosi skarżący dotyczy podatku za lata 2005 – 2010, a zatem za okres, kiedy M _____ M _____ nie pełnił funkcji członka zarządu L _____ sp. z o.o. i jednocześnie zwalnia z odpowiedzialności osoby, które w tym czasie pełniły funkcje zarządcze w spółce. Nie do pogodzenia z zasadami państwa prawa jest obciążanie

odpowiedzialnością subsydiarną za niezapłacony podatek zarządu, który nie pełnił funkcji w dacie powstania dochodu, którego płatność została przesunięta i przypadła na okres pełnienia przez skarżącego funkcji w zarządzie.

Mając na względzie powyższe wnoszę jak na wstępie.

Katarzyna Woźniak – Godlewska, adwokat

Załączniki:

1. pełnomocnictwo wraz z dowodem zapłaty opłaty skarbowej,
2. decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego w S z listopada 2019 roku numer
3. decyzja Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w B z marca 2020 roku,
4. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B z października 2020 roku sygnatura akt:
5. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z kwietnia 2021 roku sygnatura akt:
6. 4 odpisy skargi konstytucyjnej wraz z załącznikami